

STINE BAHRT
URVÆRKERNE
Mekaniske Hjerter

STINE BAHRT

URVÆRKERNE

Mekaniske Hjerter

KAPITEL 1

DORIAN

”Det er jo ikke, fordi jeg nægter. Jeg ved bare ikke ... sidst fløj jeg ind i et træ!” stønner Nil. Hendes øjne er opspilede, og hun har svært ved at møde mit blik.

Ved al rust, Nil, har jeg lyst til at råbe ad hende, men får hold på mig selv.

”Nil ...” Det er tydeligt, hun ikke hører mig. Hendes fokus er på det kaos af soldater og gidsler, der er omkring os. ”Nil,” gentager jeg og tager hendes hænder i mine. Endelig ser hun på mig.

”Det er på tide, du tror lige så meget på dig selv, som vi andre ...” Mine ord bliver afbrudt af en utålmodig urværksfe. Felina blafrer ind i hovedet på Nil og tvinger hende ud af de grås flyvende maskine.

Det sidste, jeg ser, er Nils forfærdede ansigtsudtryk, idet hun styrter mod jorden.

Hele mit indre urværk står stille. Jeg træder tilbage og tager tilløb til at springe ud efter hende, men Sam griber hårdt fat i armen på mig.

”Du kan ikke gøre mere nu,” siger han, mens lugen lukker foran mig.

Jeg falder ned på knæene, mens et sort hul fylder mit indre. Hvad har jeg gjort? Hvad, hvis hun ikke forstod, hvad det var, jeg ville have hende til? Og hvad, hvis jeg nu er på vej mod de grås golde verden og aldrig får hende at se igen?

Hun er 15 år og har været urværker i ... er det tre måneder nu? Har jeg kastet hende ud i et ansvar, hun måske ikke er klar til?

Jeg mærker et hårdt slag mellem skulderbladene og falder forover på det kolde metalgulv. En soldat har åbenbart forsøgt at få mig op at stå og har nu tyet til vold. Vaklende kommer jeg på benene og bliver med bøjet nakke ført hen til de andre gidsler. Ud ad øjenkrogen får jeg øje på Sam, der diskret forsøger at få min opmærksomhed.

Han gør et kast med hovedet mod en stige, der fører op til en repos, som følger skibets vægge hele vejen rundt, og en dør, der forhåbentlig fører ind til kommandobroen. Jeg ser på Sam igen og lægger mærke til målrettede blikke fra flere af fangerne bag ham.

Han holder fem fingre oppe og mimer: *På fem!*

Jeg giver et næsten umærkeligt nik tilbage, stadig med hovedet bøjet.

Here goes nothing. På fem slår jeg min albue hårdt ind i vagtens ansigt og løber med lange skridt mod stigen. Et rungende kampråb drukner i adskillige brøl fra mængden.

Er det Sam, der råber på den måde?

Jeg når over til stigen uden at blive standset og fortsætter op mod døren. Nede på gulvet vælter flere af de store kasser med mad, mens folk forsøger at overmande de bevæbnede vagter. Jeg har ikke tid til at se, hvad der sker, men fortsætter beslutsomt op ad stigen. Da et skud lyder, farer jeg sammen, men er nu oppe på reposen og kan ikke tage mig af, hvad der sker under mig.

To mænd kommer løbende mod mig fra hver sin side. Til mit held ligner de ikke vagter, men er muligvis nogle af dem, der står for klokkeskibets vedligeholdelse. De når mig, idet jeg griber dørhåndtaget. Den ene falder, da jeg sparket ham hårdt over skinnebenet, mens den

anden river fat i min arm. Endnu en person kommer løbende og griber fat i mig. Jeg vrider mig hårdt og sparker ud i luften. Den første er kommet på benene igen og får et slag ind på min kæbe. Metalsmagen fylder min mund.

Igen hører jeg Sams kampråb nedefra. Råbet fylder mig med nyt mod til at kæmpe mod de tre grå, som tydeligvis ingen erfaring har med at slås. Ikke, at jeg selv har, men jeg har styrken på min side. De mange timer, hvor jeg har arbejdet med tunge monumentværker, har gjort mig stærk.

Den ene mand vakler baglæns, da jeg får et knæ ind i lysken på ham, og den anden må opgive at holde mig fast. Et øjeblik tror jeg rent faktisk, at det vil lykkes mig at komme fri, men i det samme går døren til kommandobroen op.

Hiroaki peger på mig med en pistol. Hans ansigt er afmålt som en, der ved, at han har vundet. Da jeg rækker hænderne op over hovedet, kan jeg høre, at kampene under mig også er forstummet. De anspændte møtrikker i mit indre falder fra hinanden og lander tungt i mit mellemgulv. Maskinen gør nogle voldsomme ryk, og jeg griber fat i gelænderet på reposen for ikke at falde. Hiroaki taber sit våben og klamrer sig til gelænderet ligesom jeg. Forvirring krakelerer hans kølige maske.

Den brummende fornemmelse i maskinens skrog ophører. Vi må være landet. Hiroaki skynder sig ned, og jeg er lige i hælene på ham. Da lugen går op, blændes vi af et overnaturligt lys, der strømmer ind i maskinen. Over os svæver Nil med sine imponerende urværkssvinger. Hendes hud skinner som lyseblå ild, og øjnene udstråler en stålfasthed, som jeg aldrig har set hos hende før.

Hun er frygtindgydende og fortryllende smuk på én og samme tid. Jeg har svært ved at se væk.

Sam kalder på mig, og det går op for mig, at de andre fanger er gået i gang med at slæbe kornsække og andet forråd ud af maskinen, mens Hiroaki forgæves forsøger at tale sin sag til Nil.

En skulder bumper ind i mig, og jeg løsriver mig endelig fra det fængslende syn, griber en kornsæk og svinger den over skulderen, inden jeg går ud i friheden.

Jeg griner af ærefrygt. Hun er virkelig en menneskefey. Noget, jeg igen bliver bekræftet i, da hun flyver op mod kuppelhvelvingen og ødelægger de grås portal, efter de er forsvundet igennem den med maskinen.

De grå er for alvor væk. Skarpt sollys strømmer ned gennem en stor, åben cirkel i kuppelglasset der, hvor deres portal var for et øjeblik siden. Jeg skærmer mine øjne for at se efter Nils silhuet oppe på himlen, men i det samme lyder en voldsom knagen fra byens centrum. Jeg vender mig efter lyden og ser Urvika styrte til jorden. Vikæoen er forsvundet, som om den aldrig har eksisteret. Da braget lyder, er jeg allerede på vej over marken og ind mod byen. Jeg ænser dårligt nok, hvem der løber sammen med mig.

Hastigt finder jeg sammen med en lille flok handlekraftige urværkere, og sammen går vi i gang med at løfte tunge bjælker og murbrokker væk fra det kaos, der engang var min skole og mit hjem. Vi er indhyllet i så meget støv, at jeg har svært ved at se, hvad jeg laver. Jeg binder et tørklæde for mund og næse for bedre at kunne trække vejret.

Frøken Senaya dukker op og griber fat i skulderen på mig. Hun

ryster på hovedet.

”Tag det roligt, vi nåede væk. Alle nåede væk.”

Jeg stirrer vantro på hende.

”Vi hørte det længe før, det skete, og folk nåede væk. Enkelte blev sårede, men de er blevet bragt til behandling af de evneløse, der allerede var på stedet.”

Jeg bøjer i knæene for at løfte endnu en bjælke, mens hendes ord synker ind. Adrenalinene suser rundt i min krop. Jeg havde mentalt forberedt mig på at finde utallige døde og lemlæstede.

”Men hvad med alle dem, der omkom, før Urvika faldt?” spørger jeg endelig.

”Dem er der også taget hånd om,” svarer hun roligt. ”Slap af. Du blev reddet. Husene er ikke vigtige. Du blev reddet, og der er en, der har brug for dig lige nu.” Senaya nikker over mod en samling af mennesker, der omringer Nil. Spændetvingen om mit hjerte giver slip ved synet af hende.

”Okay,” svarer jeg og slipper bjælken med et støn. ”Tak.”

Nils stemme lyder gennem den højlydte summen af gråd og snak, mens jeg møver mig igennem folkemængden. Da jeg kommer tæt nok på, kan jeg se modet svigte hende. Hendes læbe bæver, og hun mumler usammenhængende ord, så jeg træder hen foran hende og tager fat om hendes skuldre. Hendes blik flakker, da jeg forsøger at skabe øjenkontakt.

”Træk vejret,” hvisker jeg roligt, selvom mine egne tandhjul også er på overarbejde. Kuppelbyen har brug for hendes mod bare lidt endnu. ”Træk vejret og tal til de befriede og overlevende. Du kan ikke gå i panik nu.” Endelig møder hun mit blik, og en kort stund låser hendes

øjne sig i mine.

Jeg forsvinder ind i folkemængden, mens hun fylder lungerne og holder århundredets tale om, at det er nu, vi alle skal stå sammen.

De næste timer er fyldt med hårdt arbejde og uendelige mængder støv. Kuppelbyens centrum er forvandlet til en by af tåge, der kradser i hals og lunger, indtil støvet flere timer senere endelig har lagt sig som en grå hinde over alt, hvad vi engang kendte.

Jeg bliver et ustoppeligt urværk, der løfter tunge Urvika-dele væk uden at se, hvad det er, jeg slæber på. Smerterne i mine lemmer bliver dog mere og mere udtalte i takt med, at adrenalinen forlader kroppen. Helt som frøken Senaya sagde, finder vi ingen sårede under murbrokkerne. Lettelsen skyller igennem mig, da jeg endelig indser, hun talte sandt.

Jeg tørrer sved af panden og får øje på Sam, der kommer ovre fra en anden arbejdsgruppe.

Nogen har fundet på at lave et stort bål, som folk samles om, og Sam nikker mod det for at få mig til at komme med.

”Godt kæmpet,” siger han, da vi står ved bålet.

”I lige måde.” Jeg lægger armen om hans skulder i et sidelæns kram.
”Tænk, at vi klarede den.”

Sam nikker tavst.

Jeg tager armen til mig igen og ser rundt på folk, der alle stirrer ind i flammerne. Nil står sammen med sine forældre et stykke væk. Mens de taler, krammer de hende flere gange. Stolthed og lettelse stråler ud af deres ansigter.

Min far nikkede til mig under Nils tale. Det er vist dét, som det kan

blive til i denne omgang.

”Jeg vil finde Adrian,” siger Sam, efter vi har stået lidt.

Sam efterlader et rum af desperation, jeg ikke har ladet mig selv mærke før nu. De tunge løft har lykkeligvis distraheret mig de sidste timer. Men nu vælter tankerne frem sammen med en indsigt, der ikke var vigtig før nu.

Valgte Nil alligevel Cirillia?

Rustbefængte møtrikker kværner rundt i mit bryst og får mig til at tvivle på alt det, jeg hidtil har troet. Jeg var så sikker. Jeg har aldrig før følt mig så forbundet til et andet menneske, som jeg har gjort med Nil.

Men hun kyssede Cirillia – lige foran mig, som om jeg ikke eksisterede.

Jeg lader skæret fra flammerne fylde mine øjne, men tvivlen lader sig ikke brænde væk, så jeg går over til Nil og håber, vi kan få talt sammen.

Det stille, men imødekommende smil, hun hilser mig med, giver mig en sugende fornemmelse i mellemgulvet, og modløsheden forlader mig igen.

Nil følger med mig væk fra bålet og alle de mange mennesker. Vi finder en veranda, der ikke er styrtet sammen, og sætter os op ad husmuren. Jeg undertrykker trangen til at tage hendes hånd, selvom vi normalt altid holder i hånden. Det er på tide, jeg lader hende komme til mig, hvis det er det, hun vil. Og på tide, at jeg beskytter mig selv.

Er hendes øjne røde af gråd eller støv? Jeg ved det ikke. Ingen af os er okay efter i dag, og vi er begge udmattede. Hendes hoved hviler mod min skulder. Fornemmelsen sender varme ud i hele min krop.

Lige nu, som vi sidder her og taler sammen, er det bare mig og hende mod verden. Ligesom det var uden for kuplen.

”Så er der bare spørgsmålet om os to tilbage,” ryger det ud af mig. Jeg forsøger at sige det henkastet, men min selvsikkerhed har mistet noget af sin pondus.

Nil drejer ansigtet væk fra mig, og den lange tavshed, der opstår, får de skarpe urværksdele i mit bryst til at save sig ind i mit hjerte.

Og dér er mit svar!

KAPITEL 2

NIL

”Nil,” hvisker Tristan med hæs stemme. ”Hun er en cyborg ... Nil Felina, mener jeg.” Absinteren sidder på hug foran mig og dækker for udsynet til resterne af nattens store bål til ære for det faldne Urvika. Solstråler bryder ubesværet ned gennem kuppelhvelvingens ødelagte midte, og jeg misser med øjnene. De lange revner i regnbuefarvede pasteller løber ned langs kuppelvæggen og forstærker det smukke syn af ubrudt sollys. Noget, jeg for få måneder siden aldrig havde troet, jeg skulle opleve.

Gårsdagens store ødelæggelser finder vej til mit vågnende sind. Jeg har ikke lyst til at se murbrokkerne og støvet fra det faldne Urvika her i dagslyset. Eller se de uoprettelige skader på de mange huse omkring torvet, som urværkerskolen tog med i sit fald. Det er stadig svært at begribe, at en hel ø bare kunne forsvinde fra himlen på den måde. Jeg gemmer hovedet ved Dorians skulder. Vi er faldet i søvn op ad husmuren, hvor vi sad og så på bålet natten forinden. Der er en skarp lugt fra de sidste sørgelige rester af ulmende gløder. Jeg er ikke klar til at vågne op i en by i ruiner. Jeg kniber øjnene hårdt i for at undgå at se op på himlen, hvor Urvika engang var. Vikaøen har altid været et vidunderligt mysterium. En svævende ø oppe under kuplen. En ø, hvor den magiske urværkerskole befandt sig. Da jeg kom derop, var det, som om jeg endelig havde fundet et sted, jeg hørte til. Nu findes

det ikke længere.

”Nil, er du vågen? Nil?” fortsætter Tristan lidt højere, mens han ihærdigt puffer til mig.

Forgæves forsøger jeg at ignorere den insisterende absinter. Tristan puffer igen, og med et suk opgiver jeg søvnen og flytter mig væk fra Dorians trygge varme. Dorian, som jeg måtte flygte ud i skoven med af frygt for, at de grå fandt mig. Min uden-for-kuplen-verden-går-måske-under-kæreste.

Jeg overvejer at vække Dorian, som sidder rank op ad husmuren med lukkede øjne. Et blåsort mærke pryder hele den ene side af hans kæbe. Det havde jeg ikke bemærket i går aftes. Tristan standser mig, da jeg rækker ud efter Dorian. Blikket er fyldt med en sørgmodig optimisme. Hans kilt er så støvet, at man ikke længere kan se de fine tern, og kanten er om muligt mere flosset, end den plejer. Kampen var hård for os alle. Jeg ser på Dorian igen. Han er ikke nær så støvet som absinteren, men hans ellers så viltre, mahognifarvede hår ligger fladt ned over øjnene. Hans skindvest har en stor flænge i den ene side, og neden for de løst opsmøgede skjortærmer kan jeg ane en masse rifter og skrammer på hans underarme.

”Lad ham bare sove,” siger Tristan og rækker mig den livløse urværksfe. Jeg når ikke at afslå, før jeg holder Felina i mine hænder. Lille, kold og livløs. Måske har hun altid været kold. Jeg ved ikke, hvordan en cyborg normalt føles. Jeg ser nøje på den lille fe og får øje på noget størknet blod, der sidder på kanten af det hul, hun har i brystet. Det vender sig i mig.

”Hvad er ... hvad vil du have mig til?” fremstammer jeg.

”Jeg har fået en idé.” Han nikker mod Felina, der ligger i mine

hænder. ”Eller, jeg drømte noget.”

”Ja?”

”Hun er en cyborg!”

Da han ikke fortsætter, ser jeg spørgende på ham.

”Ja?” Jeg ved udmærket godt, at hun var en cyborg. De grå eksperimenterede med feyerne. På makaber vis udskiftede de dele af feyernes kroppe med mekaniske dele og gjorde dem derved næsten udødelige. Næsten!

”Så måske er hun ikke rigtig død,” fortsætter Tristan endelig.

Jeg rejser mig og sørger for, at Dorian fortsat hviler op ad husmuren.

”Hun blev skudt,” siger jeg nøgternt og forsøger at række feen tilbage. Jeg har ikke lyst til at holde hende længere, men Tristan lægger ikke an til at tage imod hende. Felina døde på grund af mig. Ofrede sig, så jeg kunne redde Tristan og alle de andre, der var taget til fange. Hendes død gør ondt.

”Ja, netop,” svarer han og lyser op. ”Skudt i hjertet, men hvad, hvis hun kunne få et andet? Et mekanisk et.”

”Åh, men jeg ved slet ik...”

”Hvis ikke dig, så måske ... måske nogen fra fremtiden. Det er dem, der har skabt urværksfeerne i sin tid. Så ved de vel også, hvordan man reparerer dem?”

Jeg rynker brynene og forstår ikke hans forslag. Dels lyder det helt absurd at sige ’reparerer’ om et levende væsen, og dels ved han jo udmærket godt, at jeg ødelagde de grås portal. Det er det store hul i kuplens tag et fysisk bevis på.

”Kan du ikke ...” Hans optimisme daler ved synet af mit ansigtsudtryk. ”Men kan du da ikke lave portaler til andre tider?”

”Det er nok nemmere sagt end gjort,” lyder det søvnigt fra Dorian. ”Men idéen er god.” Han rækker ud efter Felina og studerer hullet i hendes bryst, hvorefter han vender hende rundt for at undersøge skaderne der, hvor kuglen er gået igennem. Bortset fra hullet i brystet, lader hun til at være intakt. Dorian løber sin finger rundt i kanten af skudhullet. Endnu en gang skyller kvalmen igennem mig. Jeg må se væk for at få hold på mig selv. Tristans blik møder mit. Han har tårer i øjenkrogen, og optimismen, der før lyste ud af ham, er slukket.

”Selv, hvis jeg vidste, hvordan ...” Min stemme knækker ved synet af den ulykkelige absinter.

”Hvad med hende biokemikeren, der var med til de første feyforsøg,” udbryder Dorian. ”Du er selv en fey, Nil. Du bliver da nødt til at prøve.”

Hans ord svier. For ja, jeg er en fey. Det var noget af det sidste, Felina sagde til mig, før hun døde. Selv Felina mener ... mente ... at jeg er det. Jeg er ikke en normal urværksdrømmer, men har åbenbart feyernes evner i mit blod. Det er derfor, jeg kan lave portaler til andre tider. Hvordan jeg har fået evnen, ved jeg ikke.

”Jeg er en menneskefey,” mumler jeg næsten hørligt, mens mit blik bliver sløret. ”Hun reddede mig for, at jeg kunne redde dig, Tristan.” Jeg ser på hans tårevædede ansigt. Den gnavne, lille fe elskede oprigtigt Tristan. Nok til at ofre sig selv. Og hun troede nok på mine evner til at gøre det offer. ”Hun kaldte mig fey. *Så* mig som en af dem, selvom jeg ikke tror, hun var særlig begejstret for mig.”

Tristan griner sørgmodigt og nikker.

”Nej, det skjulte hun vist ikke specielt godt. Men tag det ikke personligt. Hun var bare jaloux.” Hans øjne flyder over igen.

”Åh, Tristan. Jeg vil rigtig gerne hjælpe, men ...” Min talestrøm bliver standset af Tristans sårede ansigt. Jeg vil så umådelig gerne hjælpe, men jeg tør ikke. Tænk, hvis jeg bringer hele Kuppelbyen i fare en gang til. Jeg ser afventende på dem begge med et ønske om, at de selv når til den konklusion. ”I beder om noget, der ikke er muligt. Jeg kan ikke lave et nyt hjerte. Jeg ved intet om anatomi og endnu mindre om feyers. Og jeg kan ikke kontakte Taya. Forstår I ikke, hvor farligt det ville være, hvis jeg fik åbnet en portal til de grå igen?” Den dårlige samvittighed gnaver i mig som møtrikker, der er strammet alt for hårdt. Men jeg tør simpelthen ikke risikere hele Kuppelbyens fremtid for en enkelt fe. Heller ikke, selvom hun reddede mit liv og derved også alle dem, der var på vej mod den grå fremtid. Felina er død, og der er ikke noget at gøre ved det.

”Undskyld.” Jeg træder ned fra verandaen og går. Kan ikke holde Tristans sorgmodige ansigt ud, eller Dorians optimisme for den sags skyld.

Han kan ikke være bekendt at sætte mig i sådan en situation.

Mens jeg går, lægger jeg mærke til, at folk er begyndt at samles på torvet. Nogle græder og holder om hinanden, mens andre ser ud til at have måltrettede gøremål. Jeg selv vil bare gerne hjem nu. Væk fra alle de mange mennesker. Hjem til min mor og glemme, at Kuppelbyen var ved at gå under, at Felina er død, og at alting bestemt ikke er, som det skal være.

Husene omkring torvet har smadrede vinduer, og de kobberrør, som normalt snor sig op ad gadelamperne, er flere steder knækkede eller faldet helt af. Det grønne glas fra gaslamperne er spredt ud over

brostenene som små, skarpe minder. Jeg går forbi resterne af en husmur med en dør, som hænger i et enkelt hængsel, og et hus, hvor et par pæne, broderede gardiner blafrer i en knust vinduesramme.

Jeg tørrer en tåre væk med bagsiden af min hånd og forsøger at gå med så bøjet hoved, at ingen lægger mærke til min gråd.

”Nil,” lyder en velkendt stemme foran mig.

Modvilligt kigger jeg op og ser Sam gå sammen med sin bror, Adrian. Deres hår har præcis samme røde nuance, og deres ansigter er dækket af de skønneste fregner. Sam er en smule højere end sin storebror, hans ansigt er rundere og uden Adrians markerede træk. Men Adrian er også næsten ti år ældre ... eller nej, det er nok kun otte. Måske? Deres ansigter flyder ud, da tårer endnu en gang fylder mine øjne. Ih altså. Jeg snøfter en enkelt gang og blinker tårerne væk.

Sam trækker mig ind i et stort kram.

”Nil, er du okay?”

”Ja ... eller nej, ikke rigtigt.” Jeg tørrer øjnene, da han slipper mig.
”Hvor er I på vej hen?”

Sam klemmer min arm.

”Vi er på vej over for at gøre mødelokalet klar,” svarer Adrian. ”Jeg skal mødes med folk fra de forskellige arbejdsområder her om lidt, så vi hurtigst muligt kan få lagt en plan for genopbygningen.”

”Vil du med?” spørger Sam.

Helt vildt ikke. Jeg vil hjem og sove.

”Hvorfor skulle jeg tage med?”

”Vi kunne godt bruge dig til at samle urværkere og evneløse. Din tale i går gik lige ind,” svarer Adrian. ”Folk lytter til dig.”

”Ja, når jeg har mine urværksvinger på og laver en masse amaze

ting, men da ikke, når jeg bare er mig.”

”Dine vinger er også ret kuup,” siger Sam og flækker i et fregnet grin.

”Du vil nok blive overrasket over, hvor mange der rent faktisk går og venter på at høre dig tale igen,” fortsætter Adrian.

Jeg ser forskrækket på ham.

”Der må da være nogle andre, der tager styringen herfra. Jeg ved ingenting om at genopbygge en by.” Det er svært at holde irritationen ude af min stemme, når jeg er så træt.

”Det er heller ikke meningen. Men du er den eneste, der kender hele historien og ved, hvad der egentlig skete i går.” Adrian roder sig i håret, og jeg kan fornemme, at han er lige så udmattet, som jeg føler mig. ”Folk har nok mange spørgsmål.”

Jeg vil virkelig, virkelig ikke. Jeg vil bare hjem til mine forældre og mit værelse, hvor jeg kan være alene med mine tanker. Men jeg kan godt se idéen i at følge op på min tale fra i går. Mine indre tandhjul knager højlydt i protest, da jeg overgiver mig og nikker. Men så får jeg set ned ad mig selv. Hvis jeg skal tale foran folk, bliver det ikke i det her outfit. Der er mere støv end stof, og de afrevne blonder på den nederste kant har afkortet min kjole så meget foran, at jeg ikke burde vise mig offentligt. Jeg mistænker, at mit hår er mere støvgråt end sort.

”Undskyld, men jeg kan ikke.” Jeg hiver ud i min kjole for at vise, hvad jeg mener. ”Kan spørgsmålene vente til i morgen? Er jeg meget un-kuup, hvis jeg ikke deltager?” Desperationen må stå skrevet i mit ansigt, for Sam ser medlidende på mig, og Adrian klapper min overarm.

”Selvfølgelig. I morgen er fint. Kunne jeg måske få dig til at hente Dorian og sende ham herhen, inden du går hjem? Jeg har lidt travlt

med ...” Han slår ud med armene uden at færdiggøre sin sætning.

Hente Dorian? Jeg ser sammenbidt på ham. Nej tak, helst ikke. Jeg har lige lavet en håbløs exit, og det vil være kuppelpinligt at gå tilbage igen allerede ... Det siger jeg så ikke højt.

”Okay, selvfølgelig,” svarer jeg i stedet og undertrykker et frustreret suk. ”Hvor er mødehuset?” Så meget for at løbe hjem og gemme mig hos mor.

Adrian peger på et af de større huse i nærheden af Urvikas fald. Det ser stort set intakt ud, modsat mange af de mindre huse, der er blevet dækket af den knuste urværkerskole og nu er ubeboelige ruiner. Det gør ondt at se den tilstand, torvet og husene i den inderste cirkel er i. Det kommer til at tage lang tid at bygge det op igen. Jeg mærker en nagende skyldfølelse spire i mit sind. Hvor meget af alt det her er i virkeligheden min skyld?

”Og hvis du kunne komme flyvende i morgen, ville det være kuppelamaze,” indskyder Sam og ser næsten helt barnligt begejstret ud. ”Så vil alle helt sikkert lytte til, hvad du har at sige.”

Et lille smil breder sig om mine læber.

KAPITEL 3

NIL

Jeg fanger Dorian, inden han forsvinder ned ad en sidegade.

”Velkommen tilbage.” Han ser forundret på mig.

”Ja ja,” svarer jeg afværgende. ”Adrian har sendt bud efter dig. Du skal åbenbart til møde i det store hus derhenne.” Jeg peger, men gennemskuer så, at vi ikke kan se det fra, hvor vi står. Urvikas ruiner blokerer vores udsyn til torvet. ”Øhh.”

”Et møde nu?”

”Åbenbart.”

Han roder op i sit hår og løfter hagen en smule. Klar til endnu en potentielt hård dag. Hvordan kan han se så støvet og steamy ud på samme tid?

”Jamen, okay,” svarer han. ”Kan vi følges derhen? Medmindre du stadig er sur?”

”Jeg er ikke sur, det er bare ...”

”Okay, godt. Du viser vej.”

Jeg studser over hans kølige afbrydelse. Måske er det i virkeligheden ham, der er sur?

Vi går langs cirkelhusene for at komme om til det store mødehus på den anden side af torvet.

”Her,” siger jeg kort. Jeg kan ikke overskue, at han er skuffet over mig. Over det med Felina. For det er han helt sikkert. Og det er jeg vel

egentlig også selv. Jeg skylder Felina at give det et forsøg. Før jeg når at standse mig selv, sukker jeg højlydt og sparker til en sten på jorden.

Dorian hiver fat i mig og vender mig mod sig.

”Er vi okay?”

”Ja.”

”Og – ikke sur?”

”Nej.” Jeg ser op og møder hans blik. Der er ingen følelser at spore i hans ansigt, men han virker anspændt. Jeg ville ønske, jeg kunne regne ud, hvad han tænker, for hvis der var nogen, der burde være sur, var det da ham. Jeg kyssede Cirillia lige foran ham og kan ikke finde ud af at fortælle ham, hvor helt utrolig dårlig samvittighed jeg har – over for dem begge! Men han siger ikke noget om det, og jeg gør heller ikke. For så un-kuup er jeg. I stedet kan det få lov til at hænge som en usynlig kobbervæg imellem os.

Jeg trækker vejret dybt ind gennem næsen, mens jeg diskret bider mig i læben.

”Fair nok,” siger han og misforstår nok mit suk. ”Lad os gå ind.”

”Jeg skal ikke med.” Min stemme lyder alt for kølig. Det var ikke meningen. Jeg kan åbenbart ikke tøjle mit dårlige humør. Vi overlevede med nød og næppe en potentiel apokalypse, men vi er her endnu, og det samme er resterne af Kuppelbyen. Jeg burde fejre vores overlevelse sammen med de andre. Men noget nager mig. Noget, jeg ikke kan sætte ord på. Mine tanker roder, og jeg føler, der er noget, jeg har glemte eller overset. Noget vigtigt! Men jeg er så uendelig træt og vil bare hjem til min dyne.

Jeg når ikke at forklare mig, før Sam kommer til syne i døren og går ud til os.

”Godt, I kom.” Hans smil bliver lidt mindre, da han får øjenkontakt med mig, og et kort øjeblik ser han vurderende på os begge, inden han fortsætter. ”Bare gå ind, Dorian. De venter på dig derinde.”

Dorian går tøvende forbi Sam og ind i huset. En ung absinter træder hen til Dorian i døråbningen. Hun har absinternes genkendelige tøjvalg: gammelt og laset. Jeg tror, hun er en pige, selvom hendes hår er ualmindeligt kort, og hendes kropsbygning er tæt og muskuløs. Korsettet er strammet så meget for oven, at en eventuel barm er presset flad. Jeg studser et øjeblik over det håndværk, der er lagt i hendes gyldne korset, og de smukke detaljer, som man hurtigt ville kunne overse på grund af den flossede stand, det er i. Korsettet har aftegninger af ure og tandhjul dekoreret med snørklede kobbertråde. Samme mønstre og snirkler er gengivet med henna på absinterens bare arme.

”Jeg hedder Wilde,” siger hun til Dorian uden at løfte blikket fra sine sko. Hendes stemme er mørk og melodisk, og hun taler så lavt, at jeg har svært ved at høre, hvad hun siger, uden samtidig at afsløre, at jeg lytter til deres samtale. ”Adrian sagde, jeg skulle tale med dig.”

”Okay?”

”Jeg foretrækker at tale nu, inden der kommer en masse mennesker,” lyder hendes dybe stemme. En urværksfe flyver ned og sætter sig på hendes skulder.

Jeg fornemmer, at Wilde tilbyder Dorian sin hjælp med landbrugsurværkerne, men hendes stemme bliver ikke ligefrem lettere at høre i løbet af deres korte samtale.

”Kuup,” svarer Dorian og smiler stort. ”Det vil jeg glæde mig til.”

Irritation skyder igennem mig som flydende kobber. Hvad er det,

der er kuup?

Til min forfærdelse opdager Dorian mig stå og nøle et stykke fra indgangen. Han løfter det ene øjenbryn i en spørgende gestus. Jeg skynder mig et par skridt ud af syne og hører ikke mere af deres samtale.

Kuppelpinligt.

”Du har ikke fortrudt og vil være med alligevel?” spørger Sam og undlader meget pænt at kommentere på, hvor pinlig jeg lige var.

Mit behov for at være alene er lige steget til nye højder.

”Jeg vil virkelig bare gerne hjem. Jeg er så udmattet, at jeg dårligt nok kan løfte mine ben.”

”Kan du ikke bare flyve?”

”Øh jo, måske ...”

”Kom nu. Så kan du øve dig til i morgen.”

”Jeg ved bare ikke, om ...” At flyve kunne helt sikkert være rart. Kan jeg mon huske, hvordan man bygger vinger, uden jeg skal redde mig selv fra at falde? Jeg ved ikke engang, hvor gårsdagens vinger blev af.

”Du ved ikke, om din evne til at skabe vinger er forsvundet, mens du sov?” Sam ser på mig med et løftet øjenbryn, og jeg småklukker ad hans udbrud. ”Du skal altså lære at tro på, at du kan klare det uden andres hjælp ... Uden *Dorians* hjælp.”

Jeg bider mig i læben. Han har ret. Jeg er så fanget i min gamle usikkerhed, at jeg glemmer, hvad jeg er i stand til nu. Men jeg er også bare så uendeligt træt og ville ønske, en anden kunne tage over.

At flyve kunne faktisk være rart, og i det samme begynder en velkendt summen i mit indre.

”Du må hellere komme væk,” hvisker jeg, idet de første urværksdele flyver gennem mine miniportaler og klikker sig fast på min ryg og mine skuldre. Mine tanker flyder til feyernes smukke vinger, mens jeg med tankens kraft skaber mine egne, og da jeg slår med dem, pryder sirlige kobbertråde de store vinger. De er en vidunderlig efterligning af de aftegninger, de små væsner har på deres. Synet af de elegante vinger sender et sus af lykke gennem min krop. Menneskefey. Hvor er jeg heldig!

Vingernes velkendte tyngde sender en tryk følelse igennem min krop, og jeg nyder til fulde at have vinger igen. Denne gang er de endda en smule lettere end de forrige, og de sidder kun fast på ryggen. Mine arme er frie.

Det tager kun et par vingeslag at komme op i luften. Jeg kan ikke lade være med at grine, da mine fødder løftes fra brostenene. Frihedsfølelsen strømmer igennem min krop, og jeg ser ned på Sam, hvis ansigt stråler af begejstring.

Mit eget smil når endelig mine øjne.

Kort efter svæver jeg over byen og føler et øjeblik lettelse. Det er ikke kun, når verden er ved at gå under, at jeg kan bygge vinger. Evnen er en del af mig nu.

I luften kan jeg for alvor se de skader, Urvikas fald har skabt. Jeg forstår stadig ikke, hvordan en hel ø kunne forsvinde i den blå luft. Men ødelæggelserne, det medførte, da skolen faldt ned, er ikke til at overse. Tagspær stikker op gennem hustage som afrevne lemmer, der er brækket i unaturlige vinkler. Hvor der før var afgrænsede haver med små stakitter, er der nu kun en ensfarvet masse i brunt og gråt. Tårer

samlers sig i mine øjenkroge, da jeg lægger mærke til, hvordan folk går og leder efter deres ejendele under bjælker og murbrokker.

Jeg flyver ud mod ydercirklerne, væk fra alle ødelæggelserne, og ignorerer sorgen og udmattelsen i min krop. Så snart jeg kommer væk fra ruinerne, kan jeg endda glemme lidt, hvilken tilstand de grå efterlod vores by i.

Vinden blafrer i mit hår og tøj, mens jeg føler et sus af frihed bruse gennem min krop. Mange af tagene har et fint, grønt lag mos. Så det er åbenbart ikke kun uden for kuplen, der findes mos. Jeg har bare aldrig set byen oppefra før, og tagmosset har heller ikke helt det samme lammeuldsbløde udseende som det i skovbunden. Mit blik fanges af nogle velkendte, mørke tern i en tagrende, og jeg flyver ned og sætter mig på hug på det skrå teglstenstag. Ganske rigtigt; det er Dorians sixpence. Den havde jeg godt nok ikke haft nogen forhåbning om at se igen. Den faldt af mit hoved, da jeg fløj rundt på himlen og lavede portaler. Jeg børster sixpencen fri for støv, krammer mine filtrede krøller så flade, jeg kan, og sætter den så stramt ned over mit hoved, at jeg forhåbentlig ikke taber den igen. Jeg burde virkelig få talt med Dorian. Det er bare ikke så nemt. Jeg ryster tanken af mig og sætter af fra taget. Svære tanker hører ikke til heroppe i friheden.

Jeg smiler stadig, da jeg lander foran mine forældres hus. Hastigt skubber jeg hoveddøren op og råber på min mor. Jeg bakser med mine vinger, da hun kommer ud på trappen til mig og trækker mig ind i et kæmpe kram. Desværre bliver krammet halvt, fordi mine vinger er i vejen. Hun drejer mig rundt, så hun kan hjælpe mig ud af det store urværk.

”Er du nu også sikker på, at det er forsvarligt med de vinger?” spørger hun.

Far kommer ud i gangen og afbryder os, inden jeg når at svare.

”Min store, dygtige datter.” Han skubber sine briller helt op mod næseroden og ser beundrende på mine vinger. ”Jeg har slet ikke ord for, hvor stolte vi er.” Hans stemme er rolig, men læben bæver en smule. ”Men hvor var vi dog bange, mens det stod på.”

”Og tænk ...” siger mor og giver mig endnu et kram, da vingerne endelig er kommet af. ”... tænk, at du klarede det. At *du* alene reddede Kuppelbyen.”

”Moar. Jeg fik altså lidt hjælp,” griner jeg og bliver omringet af endnu et sæt arme, denne gang fra min far. ”Stoop, jeg mangler ilt hernede.” Jeg verfer dem væk og krænger mig ud af min jakke, hvorefter jeg træder ind i gangen sammen med dem. ”Alt det sagde I også ved bålet i går aftes.” Jeg kan ikke lade være med at smile, mens jeg siger det. Det gør mig glad at mærke, hvor stolte de er af mig.

Mor tager jakken ud af hænderne på mig og hænger den op.

”Vi var jo bare så nervøse for dig, og ja ja, nu skal vi nok lade dig være. Men du er alt for beskeden.” Hun genner mig ind i stuen. ”Ja, jeg kan jo altså ikke bage havrekiks, for der er ikke mere havre tilbage. Så ja ...” Hendes stemme dør hen, og hun ser på mig med et bedrøvet smil. ”Det ved du jo selvfølgelig godt. Faktisk ... ja, faktisk ved jeg slet ikke, hvad der skal blive af os.” Hun slår opgivende ud med armene.

”Det skal nok gå,” siger far og skæver et øjeblik til mig. ”Jeg har hørt, at der allerede er dannet en gruppe, der skal rundt i de tomme huse og samle det forråd, de grå har efterladt. Der må alligevel være en del.” Det sidste bliver sagt med en slet skjult bitterhed.

Det er uden tvivl meningen, at hans ord skal trøste os, men det er lidt svært at glæde sig over den mad, som alle urværkerne efterlod. Det er jo kun tilovers, fordi de har forladt os. Forhåbentlig kan min mor finde lidt trøst i hans ord. Hun lader dog ikke til at høre efter.

”Skal jeg ikke lave dig et bad?” spørger hun.

Jeg hiver ud i min flossede og støvede kjole. Et stykke af blonden fra underskørtet lander på gulvet.

”Synes du, jeg trænger?”

Morskab tændes i hendes ellers bekymrede blik.

”En smule. Ikke noget, man som sådan lægger mærke til.”

”Tak.” Jeg undertrykker et grin. Søde mor.

”Jeg finder noget mad imens,” siger far. ”Du må være sulten.” Han venter ikke på svar og fordufter ud i køkkenet, mens min mor er på vej ovenpå.

I stuen synker jeg ned i den dybe sofa og bliver omfavnet af trygheden fra den bløde velour.

Ilden knitrer hyggeligt i pejsen og luner mine vindblæste kinder. Allermest har jeg lyst til at overgive mig til trætheden og falde i søvn omgivet af en verden af tryghed, men min mave knurrer forræderisk. Hvornår har jeg mon sidst fået noget at spise?

Min far kommer ind til mig med et æble og en skive brød.

”Æble?” spørger jeg overrasket.

”Det sidste, så nyd det!”

Efter et par saftige bidder, fortæller jeg ham, at Adrian og nogle andre holder møde om byens fremtid nu. Og at jeg er sikker på, de finder på nogle gode løsninger. Den dårlige samvittighed over ikke at deltage gnaver i mig. Skulle jeg bare have været ligeglads med mit tøj

og ugledede hår? Jeg sukker indvendigt og sætter mig op. Hvor er jeg egoistisk. Eller mener jeg forfængelig? Måske begge dele? Jeg ved ikke, hvad der rangerer højest af de to. Jeg er bare virkelig træt af at være i centrum af det hele. Og hvis de skal bruge en mægler mellem de evneløse og urværkerne, er Sam og Adrian vel det perfekte par til det? En evneløs og en urværker i samme familie. Eller, teknisk set er det jo ikke rigtigt at kalde Sam for evneløs. Ganske vist kan han ikke bygge urværk, men han er en fremtidsdrømmer, og jeg kan takke ham for, at jeg fandt ud af, jeg havde urværkerevner. Han havde set mig i sine fremtidsdrømme og gav mig en æske med urværksdele for at bekræfte dem. Det er ikke til at begribe, at det kun er få måneder siden, jeg stadig bare var helt almindelige Nil uden evner.

KAPITEL 4

NIL

Der går et sus igennem forsamlingen, da jeg næste morgen lander på pladsen foran mødehuset, hvor folk er stimlet sammen. Der er nok stadig mange, der endnu ikke har set mig flyve. De havde for travlt med at overleve de grås belejring.

Jeg skynder mig op på den brede trappe, der fører op til mødehusets indgang, hvor Adrian, frøken Senaya og flere andre, som jeg formoder var med til mødet i går, har placeret sig. Sam står øverst på trappen og læner sig op ad mødehusets irgrønne hoveddør. Men da jeg forsøger at stille mig sammen med ham, puffer han mig ned foran.

”Det er dig, de fleste er kommet for at se,” hvisker han.

Udstillingsobjekt. Hvor er jeg heldig!

Jeg havde virkelig håbet, at jeg havde klaret min del ved bare at dukke op iført mine vinger, ligesom Sam foreslog. Frustreret stiller jeg mig ved siden af Adrian, som nikker kort til mig. Hans skjorte er krøllet, og hans hår er et helt kapitel for sig. Hvordan det formår at stritte så tilfældigt altid, er mig en gåde. Men mest af alt bemærker jeg de sorte rande under hans øjne. Han kan ikke have fået meget søvn i nat. Var det virkelig så omfattende at planlægge genopbyggelsen af Kuppelbyen? Jeg slår mig selv mentalt med en nylonhammer. Selvfølgelig var det omfattende.

Jeg føler mig pludselig lidt forkælet med mit lange, varme karbad

i går aftes, og min lidt for grundige tøjprøvning denne morgen. Jeg havde brug for at danne mig et overblik over, hvad jeg havde tilbage, nu, hvor rigtig meget gik til ved Urvikas fald. Valget faldt på en forholdsvist enkel, mørkebrun kjole, et skørt med cremefarvede flåser fornedet og et lysebrunt korset med cremefarvet frontpanel og store hægter foran. Jeg havde ikke behov for at tiltrække mig for meget opmærksomhed med tøjet i dag. Det klarede vingerne fint for mig.

”Velkommen til, alle sammen. Som I nok er klar over, står det slemt til her i Kuppelbyen.” Adrian ser ud over folkemængden. Der er mødt så mange op, at flere må stå oven i murbrokkerne fra de knuste cirkelhuse. Det niver i mit indre at se vores ellers så flotte torv i sådan en tilstand. ”Rigtig mange af vores landbrugsmaskiner blev ført til Utopia, før vi opdagede, hvad de grå var i gang med. Og de grå tømte de fleste madlagre, så vi nu kun har den mad tilbage, vi kan finde i de tomme huse, på plantagerne og den sidste majsmark. Vi skal derfor hurtigst muligt ...”

Folkene begynder at råbe og stille spørgsmål i munden på hinanden, men Adrian løfter hånden og forsøger at få ørenlyd.

”Hvis vi alle ...” Ingen kan høre ham, og han hæver stemmen. ”Hvis vi alle hjælper til, skal vi nok klare det.” Han fortsætter med at fortælle, hvilke arbejdsgrupper man kan melde sig ind i, og hvem der har ansvaret for de forskellige større opgaver.

Det er vist kun de forreste, der lytter nu. Adrian opgiver sit forehavende og sender mig et sigende blik, hvorpå jeg letter fra jorden, så jeg svæver et stykke over forsamlingen. Med ét bliver der stille, mens folk stirrer på mig. I få sekunder kan jeg kun høre den svage, klikkende lyd fra mine vingeslag. En varme breder sig fra min hals og op til mine

kinder, mens mit hjerte kommer på overarbejde.

Alle stirrer.

Sam overdrev ikke, da han sagde, at de fleste nok var dukket op for at se mig. Hvis synet af mine vinger virkelig kan fremme folkets samarbejde, kan jeg godt se, at jeg bliver nødt til at tage ansvaret på mig. Uanset, hvor lidt jeg værdsætter min nye rolle.

Jeg åbner munden for at sige nogle opmuntrende ord, da en stor, evneløs mand træder frem på trappen med hænderne strakt frem for at tiltrække sig folks opmærksomhed. Han er iført lidt for store, lysebrune bukser og mørke seler ud over en beige skjorte med opsmøgede ærmer. Han er stort set skaldet med kun en smule tjavset hår rundt i kanterne. Forsamlingen forstummer ved synet af den store mand. Han rømmer sig højtideligt, som om alle er kommet for at lytte til ham.

”Thorleif, murer,” siger han højt til forsamlingen og klapper sig på brystet.

Seriøst?

Forvirret sænker jeg vingerne og svæver ned igen. Frøken Senaya står på forreste række og ser på den store mand med et træt, misbilligende blik. Så kuup er jeg ikke, at jeg åbenlyst tør vise, hvad jeg synes om ham. I stedet skynder jeg mig om bag de andre og stiller mig ved siden af Sam. Jeg piller ved min øjelup, jeg har i en kæde om halsen, og undgår derved folks blikke. Hvor pinligt at flyve op på den måde for blot at blive afbrudt. Og underlig opførsel fra Thorleif, *murer*, sådan at afbryde mig, før jeg kom i gang.

”Sådan var han også i går,” hvisker Sam og ruller med øjnene.

Thorleif taler langsomt og tydeligt – og virkelig højt.

”I aften vil vi sørge over de tabte og glædes over, at Kuppelbyen

stadig står. Vi tænder bålet klokken syv.”

En samstemmende mumlen lyder fra alle omkring os. Det kan godt være, at jeg ikke synes, han er så kuop, men det er en god idé at samle folket. Vi har brug for så meget sammenhold, vi overhovedet kan mønstre.

”Men først skal vi bruge dagen på at arbejde sammen om at genopbygge byen,” afslutter Adrian, og folk stemmer i med godkendende råb.

”Find jeres respektive grupper og lad os komme i sving,” råber den store murer og får alligevel det sidste ord. Han går ned ad trappen, og en stor gruppe håndværkere stiller sig sammen med ham.

”Så det gik ikke så godt med samarbejdet til mødet i går?” hvisker jeg tilbage til Sam.

”Jeg tog hjem for at sove, før de var færdige. Men Adrian siger, at de nåede til en form for enighed. De er bare ikke lige helt enige om, hvem der styrer showet. Thorleif har virkelig ikke meget tilovers for urværkere.”

”Ah, okay.” Det lyder virkelig dumt, men hvis de fik lagt en plan, må det være det vigtigste for nu. Så må det gode samarbejde komme løbende.

Vi går ned ad trappen for at finde vores arbejdsgrupper. Jeg følger med frøken Senaya, som skal lede miniværkerne arbejde. Miniværkerne ville ikke kunne klare sig uden hende, og jeg værdsætter, at hun er en af de få urværkere, der valgte at blive tilbage. Vi er så få, og hun er den mest kuop miniværker, jeg kender. Måske hun skulle være vores nye leder? Hele hendes fremtoning har en form for ophøjet ro over sig. Og det til trods for, at hendes mekaniske fod klakker højlydt over

brostenene. Folk træder automatisk til side, når hun kommer gående, og flere stirrer forskrækket på hendes urværkshånd, som knuger om en ret så amaze stok. Den er sort og har detaljerede urværksmønstre af tandhjul og kæder. Jeg er selv faldet adskillige gange på de skæve brosten. Det er nok ikke lettere at færdes på dem med en mekanisk fod, men hun får det til at se ganske ubesværet ud.

Mens vi går, spotter jeg mange absintere blandt de fremmødte. Over dem flakser flere urværksfeer, end jeg har set samlet før. Fjords korte dreadlocks fanger mit blik. Han har lagt nakken tilbage for at studere de små urværksfeer, og hans buttede, mørke kinder danner ramme for et smittende smil. Jeg glemmer til tider, at han ikke er mere end 12 år. Han virker så meget ældre. Men lige nu er han bare en lille dreng, der begejstres over synet af de små feer.

Jeg sakker bagud, da jeg ser Dorian blandt monumentværkerne. Ved siden af ham står hende absinteren, Wilde, tror jeg. Hvad laver hun der? Er hun overhovedet monumentværker? De står tæt sammen og snakker, mens Dorian fraværende gnider sin nakke. Det er tydeligt at se, han er nervøs. Har jeg nogensinde set ham nervøs før? Jeg forstår ham dog godt. Det er ham, der skal lede arbejdet med at lave maskiner, der kan høste majsene. Majshøsterne var blandt de maskiner, som de grå tog med til Utopia. Så indtil han og de andre monumentværkere har bygget nye maskiner, skal alting foregå manuelt. Mine forældre meldte sig til at være majsplukkere. Dorian ser op og møder mit blik. Til min fortrydelse kunne jeg forstå på Adrian, at monumentværkerne skal arbejde i en helt anden bydel end miniværkerne.

En velkendt stemme får mig til at stivne.

”Godt at se dig, Nil.”

Jeg når lige at se Dorians øjne blive smalle, før jeg mærker Bastians arm om min skulder. Det tager mig evige sekunder, før jeg endelig vrider mig ud af hans greb. Han smiler indsmigrende til mig og ser lige så amaze ud, som han altid har gjort. Hans lange hår er bundet sammen med et bånd i nakken, og han er iført en brun trenchcoat med en sort kravats i halsen. Men hans stil og hans smil har ikke længere en effekt på mig. Den kuppel er for længst sprunget. Og jeg bryder mig bestemt ikke om hans blik.

”Hvad vil du?” spørger jeg skarpt.

”Takke dig.” Han trækker afværgende på skuldrene. ”Du reddede min søster. Du reddede os alle sammen. En sand helt!” Han slår ud med armene.

”Nå, okay, jamen ...” svarer jeg og ved ikke rigtig, hvad han vil have, jeg skal sige. Jeg var der jo ligesom selv. Og siden det skete, har jeg ikke bestilt andet end at smile pænt, når folk kom hen for at takke mig. Det skete rigtig mange gange den første aften ved bålet. Jeg kan ikke lide al den opmærksomhed. Jeg var umådelig længe om at overgive mig til at være den, der skulle redde alle. Hvis jeg havde været hurtigere, ville der måske ikke have været så mange, der tog til Utopia. Eller er det omvendt? Hvis jeg havde holdt mig væk fra kuplen i første omgang, ville de grå ikke have kendt til min eksistens, og derved ville portalen til Utopia aldrig være blevet skabt. Var jeg frelseren eller katalysatoren?

”Du ser godt ud, Nil,” fortsætter Bastian og hiver mig ud af mine tanker. ”Berømthed klæder dig.” Han smiler selvsikkert, mens han lader blikket glide op og ned ad mig. Jeg får en stor trang til at slå armene om mig selv og dække mig til. Det er, som om jeg endnu en gang mærker hans fingre kravle overalt på mig.

Jeg vender mig for at gå, men Bastian lægger en hånd på min arm.

”Så, hvad skal du arbejde på nu?”

”Smalltalk, Bastian?” Først nu opdager jeg, at Dorian er kommet hen til os. Han dasker Bastians arm væk fra mig. ”Tror du selv på, hun orker det med *dig*? Og fik du ikke nok af den mavepuster, jeg gav dig sidst?”

Et køligt blik stråler ud fra Bastians øjne.

”En unødvendighed, hvis du spørger mig. Skulle du ikke hellere passe din majsmark eller sådan nog...”

Dorian standser Bastians hån ved at stille sig helt op i ansigtet på ham. Bastian er høj, men Dorian er højere. Det er svært ikke at fryde sig over synet. Bastian retter sig op, men ligner faktisk bare en splejs ved siden af Dorians temmelig markerede overarme.

Efter nogle sekunders stirrekonkurrence, eller hvad det er, de har gang i, træder Bastian et skridt baglæns.

”Seriest? Er du ti år gammel eller sådan noget? Lad da Nil selv bestemme.”

Dorian ryster overlegent på hovedet ad ham og trækker mig med sig ind i folkemængden.

”Overreagerer du ikke en smule?” spørger jeg, stadig overrasket over, hvad jeg lige har overværet.

”Ikke, hvis du spørger mig. Han forstår ikke et nej. Men måske han forstår et fysisk nej.”

”Eller også følte du dig provokeret af det, han sagde?” Jeg ryster på hovedet ad Dorian. ”Og i øvrigt kan jeg godt selv finde ud af at afvise ham.”

”I know! Men det her var sjovere.” Dorian smiler kækt, men så

bliver han alvorlig igen. ”Og desuden skal han vide, at han aldrig kan være sikker, når han nærmer sig dig.”

På en måde er det rart med en beskytter, selvom det er kuppelfjøllet. En gysen går igennem mig ved tanken om Bastians hænder på mig igen. Måske er det alligevel okay, at Dorian reagerer, som han gør. Selvom jeg ikke synes, at indirekte trusler om vold er løsningen.

”Okay, tak. Men næste gang klarer jeg det altså selv, okay?”

”Næste gang? Tror du, han fortsætter?”

”Jeg ved ikke hvorfor, men jeg har en følelse af, at Bastian synes, vi har en eller anden forbindelse, fordi hans søster var blandt dem, der blev reddet.” Jeg ruller med øjnene ved tanken.

”Eller han tror, han kan indsmigre sig, nu, hvor du er blevet en steamy berømt.”

Jeg vægrer mig, men når ikke at sige noget. Tristan træder pludselig ud af mængden sammen med sin ven ... Mattis, mener jeg, han hedder. Jeg lægger med det samme mærke til den lille bylt, han har i favnen. Åh nej, ikke nu igen. Jeg kan ikke bære hans skuffede ansigt, hver gang jeg siger, jeg ikke kan hjælpe. De drejer af og går over til frøken Senaya og begynder at tale med hende.

Jeg puster lettet ud.

”Nå,” siger Dorian og hiver mig ud af mine tanker. ”Så er det her, vores veje skilles. Vi må hellere finde over til vores arbejdsgrupper. Det bliver helt underligt ikke at være sammen med dig i alle døgnets timer,” griner han kækt. Men jeg synes ikke, at grinet når hans øjne. ”Måske du endda kommer til at savne mig.”

Jeg udstøder et halvkvalt grin.

”Måske!” udbryder jeg og hæver et øjenbryn. ”Får se.”

Desværre lader det ikke til, at han bider på mit virkelig ubehjælpelige forsøg på flirt. I stedet giver han mig et hurtigt nik, inden han vender sig for at gå. Hvad betød det nik? En følelse, der nærmer sig desperation, vælder op i mig. Vi plejer at se hinanden dagligt, og nu skal jeg pludselig undvære ham. Før vores flugt ud i skoven sås vi hver dag på skolen. Og nu skal vi arbejde i hver vores ende af byen. Tandhjulene i mit bryst synes pludselig skarpere, end de plejer.

”Øhm ...” fremstammer jeg.

”Ja?”

”Vi kunne måske mødes ved bålet i aften?”

”Måske,” siger han i et neutralt tonefald, jeg overhovedet ikke kan bruge til noget.

Måske? Hvad mener han med måske? Og hvorfor møder han ikke mit blik? Gid jeg havde sagt noget i går ... Altså dér, hvor vi sørgede over dem, vi havde mistet, og hvor jeg lige havde kysset Cirillia? Helt vildt nej! Nu ved jeg bare ikke, hvordan jeg skal få fortalt ham, hvad jeg føler. Men er det allerede for sent? Vi er ikke længere i skoven, vi er ikke længere uden-for-kuplen-måske-kærester, og måske hans interesse forduftede, da jeg kyssede Cirillia foran ham. Det ville min i hvert fald have gjort. Men vigtigere endnu, noget, jeg slet ikke har givet mig tid til at tænke over; er jeg overhovedet selv klar? Er jeg sådan én, der uden videre kan hoppe fra kærestesorger til lykkelig forelskelse i en anden? Det føles ikke rigtigt. Og bruddet med Cirillia er stadig så friskt.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan mit og Cirillias forhold havde udviklet sig, hvis det havde fået en ærlig chance. Udgangsforbuddet gjorde det ikke ligefrem let at stjæle øjeblikke sammen. Men værre var nok den hemmelighed, hendes forældre havde

pålagt hende. Jeg har været så bitter over, at hun ikke stolede på mig – i mange henseender. Men hvordan mon jeg selv ville have reageret, hvis det var mine forældre? Og Cirillia troede jo tilsyneladende på drømmen om Utopia. Måske hun rent faktisk ikke vidste, at de evneløse ville blive ladt tilbage. Og så igen – måske vidste hun det udmærket godt.

